

Ik val maar met de deur in huis, ofwel met het luik in de hut.

De hobbels en kuilen stapelen zich op. Zelden hebben we zo'n lastige periode gehad. En nu... we hebben hem niet gehad, hij is er nog.

Onderweg schrokken we van het eerste kersverse vluchtelingenkamp. Europese auto's reden het land uit, maar geen enkele blanke reed het land in.

Het is hier koud! Ja echt, wij hebben geen echte dekens, maar dat staat nu boven aan mijn verlanglijstje. Verder regent het keihard in het dorp hier 600 km vandaan. Het heeft in drie jaar niet zo hard geregend en het is nog wel de droge tijd. Fijn die regen zult u denken, maar nee samen met de kou veroorzaakt dat veel zieken onder de mensen en doden onder de schapen. "Ons" landbouwproject heeft grote schade aan de jonge plantjes die grotendeels zijn weggespoeld.

De bus die wij naar Nouakchott zouden verschepen vol met materiaal dat hier niet te koop of zeer slecht van kwaliteit is, kon op de laatste dag van ons vertrek niet naar Mauritanië verscheept worden. Dit heeft te maken met de terroristische dreiging in dit land op dit moment (o.a. afgelasting van de Parijs Dakar-tour en negatief reisadvies voor Mauritanië).

De papieren waren in orde, de lading gecontroleerd en de auto aan alle kanten dichtgelast. De bus had geen recht meer op het Nederlandse kenteken, dus in Nederland laten was op zo korte termijn geen optie. De enige mogelijkheid was om de bus per transit via Dakar te verzenden en vandaar met een lid van de douane naar Mauritanië te rijden, om te kijken of we alsnog met veel praten hem zouden kunnen invoeren. Via Dakar hoorden we dat de Bus in die dagen daar in de haven werd verwacht. Omdat de container met hulpgoederen (inrichting voor drie gezondheidsposten in Mauritanië) al eerder vertrokken was (dus voor de terroristische dreiging) verwachtten wij dat die in deze dagen in Nouakchott zou aankomen.

Demba besloot naar Dakar af te reizen, omdat het daar zonder hem zeker veel problemen zou geven. We besloten dat ik hier zou blijven om de papieren van de container die per DHL naar Nouakchott verstuurd waren in ontvangst te nemen. Dat is persoonlijk gericht. Kom je niet binnen 10 dagen, dan gaat de zending weer terug naar Nederland en kunnen wij de container niet in ontvangst nemen.

Demba was in Dakar en werkte zich door de douane- papierberg heen bij de haven. Ik was ziek geworden en lag thuis in bed. Via contact met Demba lukte het een plekje in het ziekenhuis te veroveren, omdat ik uitgedroogd was. Compleet geveld door een fikse malaria.

Demba belde met het ziekenhuis en ik met een vriend (medisch specialist o.a. in tropenziekten), zo werd ik met vereende krachten weer een beetje op de been geholpen. De ziekenhuisdetails zal ik u besparen. Wel kan ik u verklappen dat een vuilnisbelt in Nederland een schonere indruk maakt.

Het lukte Demba de derde dag bij de bus te komen. Hij was perplex: compleet leeggestolen, opengebrouwen met een koevoet of iets dergelijks. We waren er beiden kapot van, sliepen niet en waren boos, teleurgesteld, verdrietig en wanhopig. In al die 14 jaar dat wij samenwerken is dit ons nog nooit overkomen. Ook hierover zal ik u de details besparen, maar Demba werd van het kastje naar de muur gestuurd. Ook in Nederland kregen we weinig steun om het bewijsmateriaal beschikbaar te stellen (bill of loading) van de douane, dat de bus wel degelijk materiaal bevatte en exact welk materiaal.

Sommige artikelen hebben Demba en de medewerkers in Senegal "terugggevonden".

Intussen werd ik alleen maar zieker. Het vocht was niet aan te slepen.

Demba kwam daarom naar Mauritanië. Maar moest de volgende dag weer terug om de bus samen met de douane de grens over te brengen.

Daar werd hij eerst verplicht invoerrechten in Senegal te betalen over de gestolen goederen.

Terwijl zij weigerden een havenpolitierapport op te maken, zodat wij door het ontbreken van de bill of loading niet konden bewijzen wat er in de bus zat voordat de inhoud werd gestolen. Na veel gepraat, boosheid en gebed, heeft hij dat kunnen afkopen. Bij de grenswisseling

in Rosso werd Demba opnieuw aangeslagen voor de inhoud. Dit debat duurde twee dagen, maar zonder het betalen van grote bedragen kwam hij met bus in Nouakchott. Daar werden opnieuw invoerrechten geheven en de bus in beslag genomen tot deze betaald zou zijn. De bus staat nu in onze loods met papieren en zonder betaling.

Demba kwam op tijd in het ziekenhuis om mij mee naar huis te nemen. Het bleek moeilijk te zijn in het ziekenhuis te komen zonder echtgenoot, maar ook moeilijk zonder zijn lijfelijke toestemming (de telefoon was niet afdoende) er weer te worden ontslagen.

De container is gearriveerd en met veel gedoe staat alles nu veilig (hopen wij) in onze loods.

De zandstorm is overgegaan in een koude wind. Omdat ik nog wat zwakjes ben, blijf ik nog steeds in mijn

kamertje in de hoofdstad. Demba is naar ons dorp (700km.) om iedereen daar te begroeten (we zijn al weken in Mauritanië) en gerust te stellen. De sfeer is gespannen, zeker in de hoofdstad. De mensen zijn bang voor het uitbreken van rellen. De criminaliteit neemt in deze weken enorm toe. Een beetje losgeslagen. Enerzijds gericht tegen de Peulbevolking, anderzijds tegen de westerlingen. We scoren hoog, Demba als Peul en ik als aangetrouwde Peul en westerling. Toch voelen we ons niet onveilig.

En natuurlijk gebeuren er ook goede dingen, maar je moet ze wel willen zien.

Een man die wij een paar jaar geleden hebben geholpen aan een kunstbeen, komt trots de trappen op hinken. Hij laat met een brede grijns zijn stomp zien die fiks ontstoken is, zijn lach geldt niet de pijn maar het uitzicht op hulp.

Djenneba, mijn schoonzusje heeft weer een pracht van een dochter gekregen. Gezond blakend mooi kindje.

Manda, de dove president van de dovenassociatie, komt met de secretaris en een lid van de club ons een bezoek brengen. Breed lachend en hoofdschuddend over onze problemen, de gestolen goederen en mijn ietwat bleke snuit op de mat, is hij enorm blij ons te zien.

De Amerikaanse Ambassade heeft een vervoermiddel toegezegd, maar vraagt een persoon als aanspreekpunt en financieel verantwoordelijke voor het rijden en het onderhoud van de bus. Hij heft zijn handen op, wij dachten natuurlijk aan jou, wijst hij naar mij. Amerikaanse Ambassade is blank, ik ben blank en ik houd van doof dus... mooier kan het niet.

Nou Manda niet zo snel, maar we hebben volgende week een afspraak op de Ambassade. Wie weet wat voor goeds daar uitkomt. Met een gulle lach stommelen ze de trap weer af.

De bouw van de doven leer- en werkplek krijgt gezicht.

Over toeschouwers niet te klagen, heel doof Nouakchott komt iedere dag langs om wensen en commentaar te leveren op de bouw en op elkaar. Een aantal werkloze jongens zijn bij de bouw neergestreken met een gaspitje, een theepotje, wat suiker en thee, en hebben zo een wandelend theehuisje opgezet om de kleine glaasjes thee aan collega-doven te slijten. Ik heb sterk de indruk dat wij (Demba en ik) de enige betalende klanten zijn.

In Haymadatt vordert de bouw van de gezondheidspost gestaag. Men wil graag een hek om de gezondheidspost. Het stuk toegewezen grond is groot. Een kleinere omheining is aan dovemansoren gezegd.

Dilemma. Demba heeft de mannen van Haymadatt gevraagd het graafwerk te doen, het plaatsen van de duurdere muur wordt vervangen door een gazen hekwerk. Iedere familie maakt thuis 10 stenen voor het metselen van een grote poort en het verstevigen van de hoeken. Probleem opgelost. Iedereen tevreden.